

SOUSEDÉ VE VÝTAHU

V našem domě je plno bytů,
bydlí v nich sousedé,
a ti jezdí výtahem nahoru a dolů.

Paní s nákupem,
pánové s aktovkami,
jedna slečna,
po které ve výtahu zůstává vůně.
Dva kluci s míči, moji kamarádi.
Malý pes, který se rád třese.

A taky jeden aligátor,
se spoustou zubů ve vyceněném úsměvu.
„Pojďte dál,“
říká, když se dveře výtahu otevřou a on je tam.
Ale já nikdy nejdu, ať si jede sám,
ať se tam zubí, jak umí.

PÁVI V ZIMNÍM PARKU

Našel jsem v parku rukavičku,
pruhovaný palčák.
Kdo ji tam ztratil asi,
vždyť mu teď bude zima.

Asi nějaký klouček nedával pozor.
Já tu rukavičku seberu,
třeba toho kluka potkám
a on bude mít radost.

Támhle stojí!
Dívá se nahoru, do koruny stromu.
Na stromě spí pávi,
hlavy mají schované pod křídly.
Je to krásný strom,
kůru má stříbrnou.

Díváme se na ně spolu,
smějeme se
a je nám teplo,
máme oba kabátky,
máme šálky a máme rukavice.

PŘIŠEL K NÁM KOCOUR

Byl večer, stmívalo se,
za okny lucerny svítily.
Byl podzim a trochu
foukalo.

Ťuk, ťuk,
najednou na dveře
někdo zaklepal.
Venku stál kocour,
že prý je mu zima.

Teď u nás bydlí,
spí v naší posteli,
sedí u našeho stolu
a čte si naše knížky.

Já vesele se dívám,
jak čile běhá sem a tam.
A když volají mne na svačinu,
kocour na mě mňouká –
to dobrota byla by i pro kocourka!

Děti se na něj dívají opatrně,
trochu se ho bojí,
ale zase ne moc,
ten obr je také školák.

Ale kdo je to?
Vždyť je to Kryštof,
ten kluk, co ještě včera byl tak malý,
že si z něj zlí kluci šprýmy tropili.
Najednou vyrostl.
No, ti se budou divit!

